

dringer i den nugældende Lovgivning om Tvangsakkord, dels om Adgang for Skifteretten til under visse Omstændigheder at udsætte Behandlingen af en indgivet Konkursbegæring, for at man kan faa Lejlighed til at undersøge, om der er Mulighed for en Akkord, og dels om en Ændring i de nugældende Regler om Tvangsakkord. Disse Spørgsmaal har tidligere været drøftet udenfor Rigsdagen, og naar Ministeriet nu foreslaar en Lovændring i disse Forhold, skyldes det de vanskelige økonomiske Forhold indenfor Erhvervene. Vi er selvfølgelig ganske klare over, at der maa udvises Forsigtighed paa disse Omraader, at der kan opstaa Vanskeligheder ved disse Spørgsmaals Løsning, idet det nemlig kommer an paa i saa stor Udstrækning som muligt at hjælpe de enkelte Debitorer, uden at det paa nogen Maade kan svække den almindelige Kredit saaledes, at det i Virkeligheden kommer til at skade Debitorerne i al Almindelighed. Det gælder derfor om, at disse modstridende Hensyn bliver afvejet mod hinanden, og dette, haaber jeg, er sket ved den Form, Lovforslagene har faaet. De to Lovforslag fremtræder, som sagt, dels som en Ændring i Konkursloven og dels som en Ændring i Tvangsakkordloven, da denne Fremgangsmaade forekommer mig at være den heldigste og mest formaalstjenlige. Om begge Lovforslagene gælder det, at de er tidsbegrænsede, hvorved man faar Lejlighed til at se, hvorledes de virker, og om man eventuelt skal gaa videre og gøre Lovene permanente.

I § 1 i Forslag til Lov om Ændring i Konkursloven foreslaas det, at den nugældende Regel, hvorefter der kræves 10 Dage, for at en Udlægsforretning kan staa overfor en Konkurs, forandres til 3 Uger, idet det maa menes, at 10 Dage under disse Forhold er for kort en Frist. Man søger derfor at komme det uheldige Forhold til Livs, at en Kreditor, umiddelbart forinden der bliver anmeldt en Konkurs, søger at skaffe sig en personlig Fordel. I § 2 omtales to Tilfælde, i hvilke man kan faa en Konkurs udsat, nemlig dels det Tilfælde, hvor Kreditor og Debitor er enige, og dels det Tilfælde, hvor Begæringen er sket ensidigt fra Debtors Side. I det Tilfælde, hvor Kreditor og Debitor er enige, er man allerede nu nogenlunde enig om, at en Udsættelse kan ske, men da Praksis er forskellig rundt om i Landet, har vi benyttet denne Lejlighed til at fastslaa, at Konkurs kan udsættes under disse Omstændigheder, da det ikke kan medføre nogen Fare. Hvad det andet Tilfælde angaar, hvor Udsættelse

kan gives paa Grundlag af Skyldnerens ensidige Begæring, er Begrundelsen den, at det i de allerfleste Tilfælde vil være baade i Kreditors og i Debtors Interesse, at der opnaas en Akkord, fremfor at den vedkommende Mand kommer under Konkursbehandling.

§ 1 i Forslag til Lov om Ændring i Tvangsakkordloven indeholder Bestemmelse om Nedsættelse af et Udvalg i hver Retskreds udenfor København og Frederiksberg til Bistand for Ejere af Landbrugsejendomme, som ønsker at opnaa Akkord med deres Fordringshavere, ved Tilvejebringelse af en frivillig Akkord eller af Grundlaget for en Tvangsakkord udenfor Konkurs. Idet jeg herom i øvrigt skal henvise til Lovforslagets Bemærkninger, skal jeg blot bemærke, at Ejere af Landbrugsejendomme i denne Henseende er uheldigere stillet end andre erhvervsdrivende, da der ikke indenfor Landbruget som indenfor de andre Erhverv findes Kreditorforeninger eller Akkordforeninger, som kan bistaa Skyldneren med at tilvejebringe Grundlag for en frivillig Akkord eller for Tvangsakkord. Hvor stor en Betydning et saadant Udvalgs Tilstedeværelse vil faa, er det jo umuligt paa Forhaand at udtale noget om, da det vil afhænge af saa mange forskellige Forhold, men man har ikke villet undlade at træffe nogen Foranstaltning, som i disse Tider kan have nogen Betydning for de forskellige Erhverv. Skønt Ministeriet ikke fra Erhvervsorganisationerne udenfor Landbruget har modtaget nogen Henvendelse, har vi alligevel anset det for rigtigt at lade de Regler, som jeg lige nu har skitseret, ogsaa komme til Anvendelse for andre næringsdrivende, naar vedkommende Erhvervsorganisation, det være sig en stedlig eller en mere omfattende, fremsætter Forslag derom. § 2 i Lovforslaget fastsætter, at en Skyldners Bo fra det Tidspunkt, da en Akkordbehandling er begyndt, og indtil den er sluttet, ikke kan tages under Konkursbehandling. Denne Regel staa i Forbindelse med den Regel, jeg nys omtalte, og gaar ud paa at sikre, at Behandlingen af Grundlaget for en Tvangsakkord kan føres uden at blive afbrudt af en Konkurs, thi derved ødelægger man jo hele Muligheden for en frivillig Ordning. Lovforslagets § 3 gaar ud paa at mildne de nugældende Regler for at opnaa Tvangsakkord. Det er naturligvis altid en Skønssag, hvorledes disse Krav skal opstilles, hvor stor en Majoritet der skal til, for at der kan fattes en Beslutning her, men jeg tror, at det nu om Stunder er den almindelige Opfattelse, at